

Parallele advarsler – nummer fire

Troens grunnvoller og faren ved å glemme: Lærdommer fra profeti og historie

Jeff Pippenger
2023-08-08

Hvem skal han lære kunnskap, og hvem skal han få til å forstå lære? Dem som er avvent fra melken, og tatt fra brystet.

For bud må komme på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt:

For med stammende lepper og med en annen tunge skal han tale til dette folk, til dem han sa: Dette er hvilen, hvorved dere kan la den trette finne hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre.

Men Herrens ord ble for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt; for at de skulle gå og falle bakover, bli knust og bli fanget i snaren og tatt til fange. Jesaja 28:9–13.

Disse versene fra Jesaja har gjentatte ganger blitt omtalt i Habakkuks tabeller. Her behøver jeg ganske enkelt bare å berøre og hente frem ett eller to poeng fra disse foregående versene for å føye dem til den nåværende drøftelsen. Dette avsnittet viser et folk som ikke består en prøve, for de «går og faller bakover og blir knust og fanget i snaren og tatt». De var et folk som ikke bestod en prøve angående hvem Gud ville forsøke å «lære» å «forstå» «kunnskap» eller «lære». Det var en prøve som bygde på forståelsen av en økning i kunnskap, så det var den samme prøven som skilte de vise fra de ugudelige i Daniel kapittel tolv, for alle profetene er enige og utpeker verdens ende. I Daniel tolv forstår de «vise», men de «ugudelige» forstår ikke økningen i kunnskap.

Folket i Jesajas avsnitt ble prøvet ved «Herrens ord», som «de ikke ville høre». Og det bestemte «Herrens ord» som de forkastet, og som ville ha gjort dem i stand til å «forstå» økningen av «kunnskap», var den bibelske regelen som definerer hvordan profetiske historier skal samordnes på rette måte. De som faller i Jesajas avsnitt, forkastet regelen som fastslår at for å forstå en profetisk historie må du søke etter den linjen «her litt, der litt». Herrens ord som frembrakte en prøve som de forkastet, var teknikken med å velge ut profetiske linjer herfra og derfra, og deretter sette en av disse utvalgte linjene av profetisk historie parallelt med de andre linjene av profetisk historie som behandler det samme temaet. At bestrebelsen på å legge linje på linje på denne måten skal lykkes, er avhengig av anvendelsen av de ekte reglene for profetisk tolkning. Disse reglene, som også er «forskrifter», skal også bringes sammen, og de finnes her og der i Bibelen. Jesajas jomfruer som ikke består prøven, gjør det fordi de glemmer det viktigste de ikke skulle ha glemt, og det er at historien gjentar seg.

«Vi har intet å frykte for fremtiden, med mindre vi glemmer den vei Herren har ledet oss, og hans undervisning i vår tidligere historie.» Life Sketches, 196.

Gud er ikke opphavsmannen til forvirring, og et holdepunkt for dette faktum er at hver profet i Bibelen identifiserer den samme profetiske linjen. De ser ikke alle de identiske begivenhetene på linjen, men det er alltid den samme begivenhetslinjen ved verdens ende. Det er de begivenhetene som leder frem til nådetidens avslutning, etterfulgt av de sju siste plagene, som kulminerer i Kristi annet komme. Én profets beretning kan handle om Guds trofaste folk i denne historiske linjen, men en annen profets vitnesbyrd kan gjelde Guds utro folk, eller De forente stater, Vatikanet, De forente nasjoner, jordens kjøpmenn eller islam, men det er alltid den samme linjen.

Malakis Elias-budskap, så vel som budskapene som er framstilt i Åpenbaringen kapittel ett, fjorten og atten, og budskapet i Daniel elleve og tolv, er nøyaktig det samme budskapet. De er alle den samme historiske linjen, men hver med sitt eget særlige bidrag til fortellingen.

Det som nesten universelt blir misforstått ved dette særlige budskapet, er det faktum at det blir åpenbart for Guds folk først like før nådetiden for menneskene avsluttes. Idet vi vet at det særlige budskapet alltid advarer om den snart forestående avslutningen på nådetiden, vil vi betrakte kanskje den tydeligste illustrasjonen i Bibelen av nådetidens avslutning.

Den som gjør urett, la ham fremdeles gjøre urett; og den som er uren, la ham fremdeles være uren; og den som er rettferdig, la ham fremdeles være rettferdig; og den som er hellig, la ham fremdeles være hellig. Åpenbaringen 22:11.

Før prøvetidens avslutning blir kunngjort i helligdommen der oppe med ordene i vers elleve, skal det gis et særlig advarende profetisk budskap fra Åpenbaringsboken, som blir avforseglet for Guds tjenere.

Og han sier til meg: Besegl ikke ordene i profetien i denne boken; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

Det skal finnes et særlig profetisk budskap som blir erkjent av Guds folk like før de sju siste plagene. Når den «tid er nær» skal «profetien i denne bok» (Åpenbarings profeti), som har vært forseglet, bli åpnet. Den eneste profetien i Åpenbarings bok som har vært forseglet, er profetien om de sju tordener.

Og jeg så en annen mektig engel komme ned fra himmelen, kledd i en sky; og en regnbue var over hans hode, og hans ansikt var som solen, og hans føtter som ildstøtter. Og han hadde i sin hånd en liten bok, åpnet; og han satte sin høyre fot på havet og sin venstre fot på jorden, og ropte med høy røst, som når en løve brøler; og da han hadde ropt, lot de sju tordener sine røster høre. Og da de sju tordener hadde latt sine røster høre, var jeg i ferd med å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen som sa til meg: Besegl det som de sju tordener har talt, og skriv det ikke. Åpenbaringen 10:1–4.

Like før menneskets nådetid avsluttes, når «tiden er nær», vil en spesiell bibelsk sannhet bli avforseglet, som identifiserer «det som snart må skje». Den mektige engelen i Johannes' åpenbaring kapittel ti er Jesus Kristus, som ropte som en løve.

«Den mektige engelen som underviste Johannes, var ingen ringere person enn Jesus Kristus. At han satte sin høyre fot på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle han utfører i avslutningsscenene av den store strid med Satan. Denne stillingen betegner hans høyeste makt og myndighet over hele jorden. Striden har tiltatt i styrke og beslutsomhet fra tidsalder til tidsalder, og vil fortsette å gjøre det helt til de avsluttende scener, når mørkets makters mesterlige virksomhet når sitt høydepunkt. Satan, forent med onde mennesker, vil bedra hele verden og de menigheter som ikke tar imot kjærligheten til sannheten. Men den mektige engelen krever oppmerksomhet. Han roper med høy røst. Han skal vise sin røsts makt og myndighet for dem som har sluttet seg til Satan for å stå sannheten imot.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Til sist blir de «menigheter» som «Satan» bedrar, bedratt fordi de ikke tok imot kjærligheten til «sannheten». Ordet «sannhet» i avsnittet fra Andre Tessalonikerbrev som Søster White nettopp henviste til, er det primære greske ordet som er avledet fra det hebraiske ordet oversatt med «sannhet», som er sammensatt av tre hebraiske bokstaver og representerer Alfa og Omega. Finnes det noe bibelsk belegg for at sannheten, knyttet til regelen om første omtale, som representerer et attributt ved Kristi karakter, er den sannheten som blir forkastet og følgelig frembringer kraftig villfarelse?

Men vi ber eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling til ham, at dere ikke så snart må la dere rokke i sinnet eller forferde, verken ved ånd eller ved ord eller ved brev som om det var fra oss, som om Kristi dag sto for døren. La ingen bedra dere på noen måte; for den dagen kommer ikke uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller som dyrkes, så han setter seg som Gud i Guds tempel og viser seg selv fram som om han var Gud. Husker dere ikke at jeg sa dere dette da jeg ennå var hos dere? Og nå vet dere hva som holder igjen, for at han skal bli åpenbart i sin tid. For lovløshetens hemmelighet er alt virksom; bare den som nå holder igjen, vil gjøre det inntil han blir ryddet av veien. Og da skal den lovløse bli åpenbart, han som Herren skal fortære med sin munns ånde og tilintetgjøre ved glansen av sitt komme, han hvis komme er etter Satans virksomhet med all kraft og tegn og løgnens undergjerninger, og med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor skal Gud sende dem en kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal bli fordømt, de som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten. 2 Tessalonikerne 2:1–12.

Dette avsnittet fra Tessalonikerbrevene er ofte blitt behandlet i Habakkuks Tavler, så vi vil på dette tidspunkt bare komme med en kort bemerkning. Det Søster White kaller «Satans forunderlige gjerning», er det Paulus omtaler som «Satans virksomhet med all makt og tegn og løgnens undergjerninger». Det bedragerske verk som Søster White og Paulus identifiserer, begynner ved søndagsloven i De forente stater.

«Ved det dekret som håndhever opprettelsen av pavedømmet i strid med Guds lov, vil vår nasjon fullstendig rive seg løs fra rettferdigheten. Når protestantismen skal rekke sin hånd over kløften for å gripe den romerske makts hånd, når den skal strekke seg over avgrunnen for å slutte hånd med spiritualismen, når vårt land, under innflytelsen av denne trefoldige forening,

skal forkaste hvert prinsipp i sin grunnlov som en protestantisk og republikansk regjering, og skal treffe tiltak for utbredelsen av pavelige usannheter og villfarelser, da kan vi vite at tiden er kommet for Satans forunderlige virksomhet, og at enden er nær.» Testimonies, bind 5, 451.

I dette avsnittet i Tessalonikerbrevet, som vi nå betrakter, identifiserer Paulus paven ved verdens ende med fire forskjellige betegnelser. Paven er «syndens menneske», han er «fortapelsens sønn», han er «lovløshetens mysterium» og «den lovløse». Paulus gir noen få andre kjennetegn på paven utover de fire navnene, for han gjør oss oppmerksomme på at paven, (som fremdeles lå i fremtiden på Paulus' tid), «skulle åpenbares i sin tid.»

Paven «skulle åpenbares i sin tid», og det klareste bibelske beviset – om enn på ingen måte den eneste bibelske sannhet – den klareste bibelske sannhet om at paven i den romerske kirke er Bibelprofetiens antikrist, blir stadfestet ved sju forskjellige og direkte henvisninger i Bibelen som identifiserer den «tid» da pavedømmet skulle dominere jorden, nettopp den «tid» menneskeheten kaller mørketiden. Bibelen åpenbarer paven som pavedømmet ved gjentatte ganger å identifisere det nøyaktige tidsrom av «tid», fra 538 til 1798, da pavedømmet skulle herske over verden. Paulus sa at han skulle åpenbares i sin tid.

Paulus fastslår også at det er paven som «setter seg imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel som om han var Gud, og utgir seg selv for å være Gud». Blant annet viser dette at antikrist i Bibelens profeti er et religiøst symbol. Han er ikke en Hitler eller en Aleksander den store. Dette innsnevrer videre identifikasjonen av paven, for han er ikke bare en religiøs tyrann; han er en religiøs tyrann som bekjenner å være innenfor Guds tempel. Antikrist gjør krav på å sitte innenfor den kristne kirke.

Ifølge Paulus og Daniel viser paven, når han er i sin bekjente kristne kirke, Satans karakter, han som ønsket å sitte på Guds trone og å opphøyes over alle ting. Jeg sier Paulus og Daniel, for de fleste bibelkommentatorer erkjenner at når Paulus påviser at en av pavens kjennetegn er at han er en fullkommen narsissist, da siterte Paulus ganske enkelt Daniels beskrivelse av paven i Daniel kapittel elleve, hvor Daniel der nedtegner:

«Og kongen skal gjøre etter sin egen vilje; og han skal opphøye seg selv og gjøre seg stor over hver gud, og tale forunderlige ord mot gudenes Gud, og det skal lykkes ham inntil vreden er fullført; for det som er fastsatt, skal bli gjort. Daniel 11:36. »

Når Paulus omtaler pavens narsissistiske karakter, parafraserer han Daniels vers og sier at det er paven som «setter seg opp mot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller helligdom, så han som Gud sitter i Guds tempel og viser seg selv fram som om han var Gud.» Verset i Daniel som identifiserer pavedømmets karakter, henviser også til den «tid» som var bestemt til å «åpenbare» at pavedømmet var antikrist, idet han angir at pavedømmet skulle «ha framgang» inntil «vredens tid er til ende».

«Vreden» tok slutt i 1798, så Daniel identifiserer i dette verset (selv om dette ikke er ett av de sju direkte stedene i Daniels og Åpenbaringens bøker hvor den 1260-årige historien nevnes) likevel direkte pavemakten og markerer at den fikk «et dødelig sår», slik Johannes kaller det, i 1798. Slik

identifiserer verset slutten på perioden med pavelig styre, selv om det ikke angir hvor lenge styret varte.

I avsnittet identifiserer Paulus også en makt som skulle holde pavedømmet tilbake fra å ta kontroll over verden i 538, da han uttalte at tessalonikerne som han skrev til, allerede kjente denne særlige sannheten. Han reiste spørsmålet: «Husker dere ikke at jeg fortalte dere disse ting da jeg ennå var hos dere?» Han minner dem om at de allerede visste «hva som holder tilbake» (det vil si hindrer) pavedømmet inntil det skulle «åpenbares i sin tid». Den makten som gikk forut for og hindret pavedømmet i å ta kontroll over verden, var den makten som hadde kontroll over verden da Paulus skrev brevet. Det var det hedenske Roma. Paulus skrev at det hedenske Roma måtte «tas av veien» for at pavedømmet skulle ta kontroll over verden.

Det var denne forståelsen som ledet William Miller til å erkjenne at makten som symboliseres som «det daglige» i Daniels bok, var det hedenske Roma. Adventismen anerkjenner at strukturen, og derfor alle William Millers profetiske forståelser, var bygget på hans forståelse av Daniels bok og Åpenbaringsboken, og at disse to bøkene omhandler de to ødeleggende maktene, det hedenske Roma og det pavelige Roma. I avsnittet i Thessalonikerbrevet hadde Miller, som allerede visste (slik enhver protestant på hans tid visste, at paven var antikrist), da han erkjente at det hedenske Roma var den historiske makten som gikk forut for det pavelige herredømmet, og at Paulus hadde sagt at det hedenske Roma skulle tas bort før pavedømmet steg opp til jordens trone, deretter knyttet dette til Daniels bok og «det daglige», hvor det tre ganger henvises til at det daglige måtte «tas bort» før pavedømmet tok kontroll over verden. Paulus' vitnesbyrd gjorde det mulig for Miller å se at det hedenske Roma var Daniels «daglige», og deretter kunne han erkjenne at Daniels to ødeleggende makter var det hedenske og det pavelige Roma. Denne sannheten utgjør grunnlaget for Millerittbevegelsen. Adventismen forkaster ganske visst Millers verk i dag, men de forstår fortsatt at denne oversikten over Millers utvikling i forståelsen av «det daglige» i Daniel beviser at makten som Paulus sier «holder tilbake» framveksten av den pavelige makt inntil den ble fjernet, var det hedenske Roma, og er den rette analysen av Millers tenkning om disse emnene.

Da sannheten om «det daglige» i Daniels bok som et symbol på det hedenske Roma, som gikk forut for det pavelige Romas rike, hvilket Daniel hadde fremstilt som ødeleggelsens vederstyggelighet, ble forstått, kunne Miller deretter gjenkjenne de profetiske tidene som er knyttet til rikene i Bibelens profeti; og idet hans sinn ble åpnet for disse innsiktene, sammenstilte han en rekke sannheter som utgjør Adventismens grunnvoller. Disse sannhetene ble nedfelt på de to tavlene i pionerkartene fra 1843 og 1850. Disse sannhetene er Adventismens grunnvoll, og de var basert på erkjennelsen av «tid». Historien om når grunnvollene ble lagt, er et hovedtema i Habakkuks tavler.

Det som ikke blir påpekt i Habakkuks tavler, er at de grunnvollene som var basert på tid, frembrakte en struktur som gir det overblikk som er nødvendig for at den siste generasjon skal kunne erkjenne at det fantes sannheter som ble fremstilt som grunnvollene. Det fantes en første sannhet som var den aller første steinen lagt i grunnvollen, men «det daglige» i Daniels bok var ikke Millers første sannhet. Den sannheten som skulle bli den første steinen i den grunnvollen Miller ble oppreist til å bygge, var «de syv tider» i Tredje Mosebok tjueseks, men uten sannheten

om «det daglige» ville Miller ikke ha erkjent den profetiens struktur som han måtte erkjenne for å kunne fremholde den første engels budskap. Hans struktur bestod i å plassere profetien i perspektivet av to ødeleggende makter. Miller behandlet dragen (det hedenske Roma) og dyret (pavedømmet). Den tredje engel behandler dragen (De forente nasjoner), dyret (pavedømmet) og den falske profet (De forente stater).

Dersom en person godtar alle tidsprofetiene som ble fremsatt av millerittene på de to hellige pionerkartene, ikke noen, men alle, da ville vedkommende måtte undersøke disse sannhetene personlig. Hvordan kunne du godta dem, dersom du aldri hadde gransket dem? Hvis de personer som gransker de grunnleggende sannhetene, gjør disse sannhetene til sitt personlige ansvar å prøve, og deretter godtar alle disse sannhetene, da har de bygget på Klippen og ikke på sanden.

«La dem som står som Guds vektarar på Sions murar, vera menn som kan sjå farane før folket, — menn som kan skilja mellom sanning og villfaring, rettferd og urettferd. »

«Advarselen er kommet: Intet må tillates å komme inn som vil forstyrre troens grunnvoll, den som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var i dette budskapet, og helt siden den tid har jeg stått fram for verden, tro mot det lys som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta føttene bort fra den plattformen som de ble satt på, mens vi dag for dag søkte Herren i inderlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lyset som Gud har gitt meg? Det skal være som Evighetens Klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.»
Review and Herald, 14. april 1903.

For at de som vil høre, skal kunne analysere tidsprofetiene i millerittisk historie, kreves den handling å betrakte de historiske periodene som er representert ved tidsprofetiene. Dette representerer arbeidet med å fremstille begivenheter på en tidslinje. Når en profetistudent har nådd det undersøkelsesnivå hvor han betrakter disse profetiske periodene, identifisert av millerittene ut fra Bibelen og deretter understøttet av den historiske beretning, vil han være i stand til å erkjenne at historien ved begynnelsen av tidsprofetien symbolsk er et forbilde på historien ved slutten av den samme profeti. Fra dette utsiktspunkt bør studenten lære at historien gjentar seg. Med denne forståelse på plass bør han også se at Jesus illustrerer enden ved begynnelsen.

Og ut fra den profetiske profetilinjen som fremstiller verdens ende som «oppføringen av et tempel», bør den studerende vite at det finnes en avsluttende toppstein som blir lagt på tempelet som er bygget på grunnvollen. Han bør komme til å se at tempelgrunnvollen som Miller ble brukt til å bringe fram i lyset (som representerer Jesus Kristus, for ingen annen grunnvoll kan legges enn Jesus Kristus), var en grunnvoll bygget på profetisk tid. Fordi Jesus fremstiller enden ved begynnelsen, bør den studerende også se at toppsteinen, den siste steinen på tempelet, må stå i parallell med grunnvollen. Grunnvollen for tempelet for Miller var profetisk tid, men grunnvollen var ikke desto mindre Jesus Kristus.

Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg som en vis byggmester lagt grunnvollen, og en annen bygger videre på den. Men enhver se til hvordan han bygger på den. For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, og den er Jesus Kristus. 1 Korinterbrev 3:10, 11.

Paulus identifiserer sitt verk som oppføringen av et tempel, hvorav han la grunnvollen eller begynnelsen. Han var hedningenes apostel, og han ble brukt til å legge grunnvollen for den kristne kirke. I samme avsnitt identifiserer Paulus også at våre legemer er Den Hellige Ånds tempel. Det finnes også Salomos tempel og helligdommen fra ørkenen, som alle har grunnvoller som alle er fremstilt som Jesus Kristus. Den grunnvollen som Miller ble brukt til å oppføre, var adventismens tempel, og grunnvollen for det tempelet er helt sikkert Jesus Kristus, men mer spesifikt er det tempelet som oppføres med materialer som er åndelige og profetiske.

Hjørnesteinen må derfor også være Jesus Kristus, men hjørnesteinen må også omfatte en fremste profetisk regel, for Miller fikk gitt et sett med regler som inneholder millerittenes fremste regel, nemlig prinsippet om «ett år for én dag». Uten den regelen finnes det ingen erkjennelse av tidsprofeti, og det finnes derfor heller ikke noe grunnlag. Det må finnes et motstykke ved enden som representerer Jesus Kristus (Grunnvollen), som er en fremste regel innenfor et sett av regler som etablerer Jesu Kristi åpenbaring. Regelen er selvsagt regelen om «første omtale», som representerer den egenskap ved Kristi karakter som identifiserer enden fra begynnelsen.

I 2 Tessalonikerbrev forkastet de som ikke tok imot kjærlighet til sannheten for å bli frelst, sannheten slik den er fremstilt ved det greske ordet som er avledet av det hebraiske ordet dannet av tre bokstaver, og som i Det gamle testamente er oversatt med «sannhet». Gruppen som mottar den kraftige villfarelse fordi de trodde løgnen, nektet å vende tilbake til de gamle stier, adventismens grunnvoller slik de er fremstilt på de to hellige kartene. Således står det i det avsnittet vi nå har betraktet gjennom en tid:

«Den mektige engelen som underviste Johannes, var ingen ringere person enn Jesus Kristus. At Han setter sin høyre fot på havet og sin venstre på det tørre land, viser den del Han utfører i avslutningsscenene av den store strid med Satan. Denne stillingen betegner Hans høyeste makt og myndighet over hele jorden. Striden hadde tiltatt i styrke og blitt mer målbevisst fra tidsalder til tidsalder, og vil fortsette å gjøre det helt frem til de avsluttende scener, når mørkets makters mesterlige virksomhet skal nå sitt høydepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedra hele verden og de menigheter som ikke tar imot kjærligheten til sannheten. Men den mektige engelen krever oppmerksomhet. Han roper med høy røst. Han skal vise sin røsts makt og myndighet for dem som har forenet seg med Satan for å motstå sannheten.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

I dette foregående avsnittet er «de menigheter som ikke tok imot kjærlighet til sannheten» Daniels og Matteus' onde og dårlige jomfruer, som Amos 8:12 identifiserer som dem som vil begynne å lete etter Guds siste advarselsbudskap når det er for sent. Det er for sent, fordi de trodde en løgn angående Adventismens grunnvoller. Adventismen begynte først å drikke inn denne løgnen i 1863, og derfra gikk det ganske enkelt bare nedover hele veien.

Det jeg nå skal skrive, er vel fullstendig subjektivt, antar jeg, men hvilket nytt profetisk lys ble innført i adventismen siden 1863? Ellen White sier om Jones' og Waggoners budskap i 1888 at det var det budskapet hun hadde forkynt i årevis. Deres budskap kan ha virket nytt og sjokkerende på adventismen i 1888, men nyheten og sjokket ble ikke frembrakt av et nytt budskap, men av en blindhet som hadde begynt å senke seg over Guds folk siden 1863.

Ellen White identifiserte adventismen som værende i den laodikeiske tilstand før 1863, så Laodikeas blindhet var allerede i ferd med å trenge inn i adventismen før 1863; men i 1863 tilsidesatte menigheten offisielt sannheten angående de «sju tider» i Tredje Mosebok 26, som var den aller første «tidsprofeti» Miller oppdaget. Det har ikke fremkommet noe profetisk lys i adventismen siden 1863! Hva var det som forandret seg?

Den aller første steinen i tempelgrunnvollen, som var bygd på profetisk tid og representerte Jesus Kristus, ble satt til side av adventismen i 1863. Den første steinen som Miller la inn i tempelgrunnvollen, og som var basert på tid slik den ble framstilt i Daniel av Kristus, som representerte seg selv som Palmoni, den «underfulle tallsetter», ble forkastet og satt til side. Den aller første steinen Miller oppdaget ...

«Da Kristus siterte profetien om den forkastede steinen, viste han til en virkelig hendelse i Israels historie. Hendelsen var knyttet til byggingen av det første tempelet. Selv om den hadde en særlig anvendelse ved tiden for Kristi første komme og burde ha talt med særlig kraft til jødene, har den også en lærdom for oss. Da Salomos tempel ble oppført, ble de veldige steinene til murene og grunnvollen fullstendig tilhøgd i steinbruddet; etter at de var ført til byggeplassen, skulle intet redskap brukes på dem; arbeiderne hadde bare å legge dem på plass. Til bruk i grunnvollen var en stein av uvanlig størrelse og særegen form blitt hentet; men arbeiderne kunne ikke finne noen plass for den og ville ikke godta den. Den var til ergrelse for dem der den lå ubrukt i veien. Lenge forble den en forkastet stein. Men da bygningsmennene kom til nedleggelsen av hjørnesteinen, lette de lenge etter en stein av tilstrekkelig størrelse og styrke og av den rette form til å fylle nettopp denne plassen og bære den store vekten som ville hvile på den. Skulle de treffe et uklokt valg for denne viktige plassen, ville sikkerheten for hele bygningen være truet. De måtte finne en stein som kunne motstå solens, frostens og stormens påvirkning. Flere steiner var til forskjellige tider blitt valgt ut, men under trykket av de veldige vektene var de smuldret opp i stykker. Andre kunne ikke bestå prøven ved de plutselige forandringene i luftens tilstand. Men til sist ble oppmerksomheten rettet mot steinen som så lenge hadde vært forkastet. Den hadde vært utsatt for luft, sol og storm uten å vise den minste sprekk. Bygningsmennene undersøkte denne steinen. Den hadde bestått enhver prøve unntatt én. Hvis den kunne bestå prøven under sterkt trykk, besluttet de å godta den som hjørnestein. Prøven ble gjort. Steinen ble godtatt, ført til sin bestemte plass og viste seg å passe nøyaktig. I profetisk syn ble Jesaja vist at denne steinen var et symbol på Kristus. Han sier:»

«‘Hærskarenes Herre, Ham skal dere holde hellig; la Ham være deres frykt, og la Ham være deres redsel. Og Han skal være en helligdom; men også en snublestein og en anstøtsklippe for begge Israels hus, en felle og en snare for Jerusalems innbyggere. Mange blant dem skal snuble og falle og bli knust og bli fanget i snaren og bli tatt.’ Ført ned gjennom profetisk syn til det første komme, blir profeten vist at Kristus skal bære prøvelser og tester som behandlingen av hovedhjørnesteinen i Salomos tempel var et symbol på. ‘Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en sikker grunnvoll; den som tror, skal ikke haste.’ Jesaja 8:13–15; 28:16.»

«I uendelig visdom utvalgte Gud grunnsteinen og la den selv. Han kalte den «en fast grunnvoll». Hele verden kan legge sine byrder og sorger på den; den kan bære dem alle. Med

fullkommen trygghet kan de bygge på den. Kristus er en «prøvet stein». Dem som stoler på Ham, svikter Han aldri. Han har bestått enhver prøve. Han har utholdt tyngden av Adams skyld og hans etterslekts skyld, og er gått seirende ut, mer enn seierherre over ondskapens makter. Han har båret byrdene som er blitt lagt på Ham av enhver angrende synder. I Kristus har det skyldtyngede hjerte funnet lindring. Han er den faste grunnvoll. Alle som gjør Ham til sin støtte, hviler i fullkommen trygghet.»

«I Jesajas profeti blir Kristus erklært å være både en sikker grunnvoll og en snublestein. Apostelen Peter, som skriver ved Den Hellige Ånds inspirasjon, viser tydelig for hvem Kristus er en grunnstein, og for hvem han er en anstøtsklippe:»

«Dersom dere ellers har smakt at Herren er god. Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar; og bli også selv, som levende steiner, oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, slike som er Gud til behag ved Jesus Kristus. Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal slett ikke bli til skamme. For dere som tror, er han altså dyrebar; men for dem som er ulydige, er steinen som bygningsmennene forkastet, blitt hovedhjørnestein, og en snublestein og en anstøtsklippe for dem som snubler ved ordet, fordi de er ulydige.» 1 Peter 2:3–8.

«For dem som tror, er Kristus den faste grunnvoll. Dette er de som faller på Klippen og blir knust. Her fremstilles underkastelse under Kristus og tro på Ham. Å falle på Klippen og bli knust er å oppgi vår egenrettferdighet og gå til Kristus med et barns ydmykhet, idet vi angrer våre overtredelser og tror på Hans tilgivende kjærlighet. Og på samme måte er det ved tro og lydighet at vi bygger på Kristus som vår grunnvoll. »

«På denne levende steinen kan både jøder og hedninger bygge. Dette er den eneste grunnvoll som vi trygt kan bygge på. Den er vid nok for alle og sterk nok til å bære tyngden og byrden av hele verden. Og ved forbindelse med Kristus, den levende steinen, blir alle som bygger på denne grunnvollen, levende steiner. Mange mennesker blir ved sine egne anstrengelser tilhugget, polert og forskjønnet; men de kan ikke bli «levende steiner», fordi de ikke er forbundet med Kristus. Uten denne forbindelsen kan intet menneske bli frelst. Uten Kristi liv i oss kan vi ikke stå imot fristelsens stormer. Vår evige trygghet avhenger av at vi bygger på den faste grunnvoll. Talløse mennesker bygger i dag på grunnvoller som ikke er blitt prøvd. Når regnet faller, og stormen raser, og flommene kommer, vil deres hus falle, fordi det ikke er grunnlagt på den evige Klippe, hjørnesteinen Kristus Jesus.»

«For dem som tek anstøyt ved ordet, i sin ulydnad,» er Kristus ein snåvestein. Men «steinen som bygningsmennene vraka, han er vorten hovudhjørnesteinen». Lik den steinen som vart forkasta, hadde Kristus i si jordiske gjerning bore vanvyrnad og mishandling. Han var «forakta og forkasta av menneske, ein mann med smerte og kjend med sjukdom: ... Han var forakta, og vi rekna han ikkje». Jesaja 53:3. Men tida var nær då Han skulle herleggjerast. Ved oppstoda frå dei døde skulle Han bli kunngjord som «Guds Son med kraft». Romarane 1:4. Ved sitt andre kome skulle Han bli openberra som Herre over himmel og jord. Dei som no stod for å krossfesta Han, skulle kjenna att hans storleik. Framfor universet skulle den forkasta steinen bli hovudhjørnesteinen.

«Og den som denne faller på, ham skal den knuse til støv.» Folket som forkastet Kristus, skulle snart få se sin by og sin nasjon ødelagt. Deres herlighet skulle bli brutt ned og spredt som støvet for vinden. Og hva var det som ødela jødene? Det var klippen som, om de hadde bygget på den, ville ha vært deres trygghet. Det var Guds godhet foraktet, rettferdigheten forkastet, barmhjertigheten ringeaktet. Mennesker stilte seg i opposisjon til Gud, og alt det som ville ha vært deres frelse, ble vendt til deres ødeleggelse. Alt det Gud hadde forordnet til liv, fant de å være til død. I jødenes korsfestelse av Kristus lå Jerusalems ødeleggelse innbefattet. Blodet som ble utgytt på Golgata, var den tyngde som senket dem i undergang for denne verden og for den kommende verden. Slik skal det også være på den store siste dag, når dommen skal falle over dem som forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøtsklippe, skal da åpenbare seg for dem som et hevnnende berg. Hans åsyns herlighet, som for de rettferdige er liv, skal for de ugudelige være en fortærende ild. På grunn av kjærlighet forkastet, nåde foraktet, skal synderen gå til grunne.»

«Ved mange illustrasjoner og gjentatte advarsler viste Jesus hva følgen ville bli for jødene av å forkaste Guds Sønn. Med disse ordene talte Han til alle i enhver tidsalder som nekter å ta imot Ham som sin Forløser. Hver advarsel gjelder dem. Det vanhelligede tempelet, den ulydige sønnen, de falske vingårdsmennene, de foraktfulle byggmestrene, har sitt motstykke i enhver synders erfaring. Dersom han ikke omvender seg, vil den dom som disse varslet om, bli hans.» Slektenes håp, 597–600.

Vi vil fortsette dette i den neste artikkelen.